

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÀ DE BONA MENA
DESLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
SORTIRÀ CADA DIVENDRES

Se trobarà en tots los kioscos de la Rambla y demés llochs de venda de periódichs

Encàrrechs y correspondencia: Carrer de Barbará, n.º 16 bis, entressol, porta 1.^a

Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

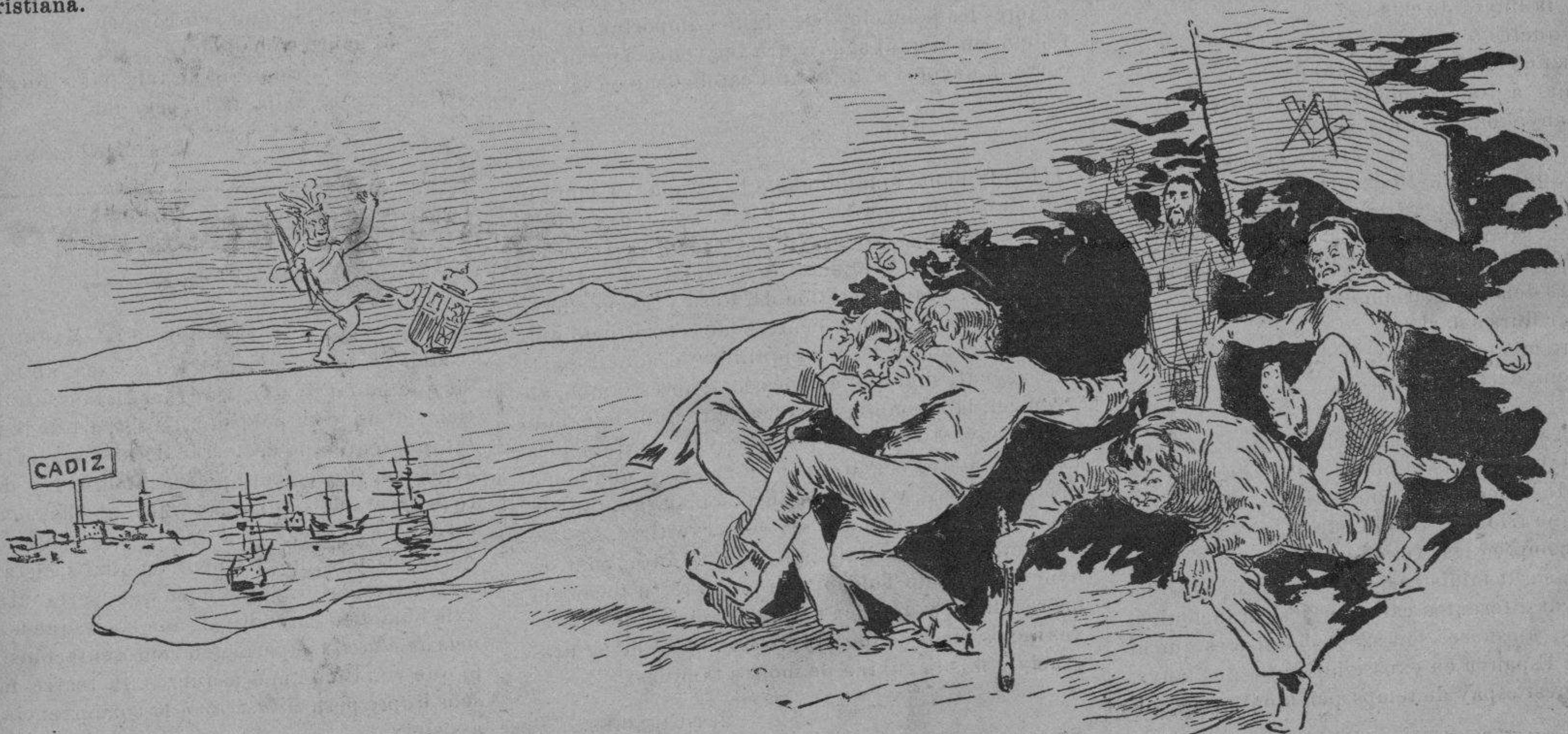
SUMARI: Text: DE TOT ARRÉU, per SET-CIENCIES. — ¡¡ALERTA SEGADOR!! (poesia), per RAFEL NORRIUMAY.—DESDE ARENYS DE MAR, per CANTA CLARET.—BENEFICENCIA, (poesia), per J. ABRIL VIRGILI.—ESCOLAS LAYCAS, per S. y S.—LA MESTRESA DEL MAS DE 'N GUINÉU, per LO CONCU DE SEGALERS.—AL BARRETTINAYRE DE RODA, (poesia), per SEM LASPUA JEMVOL.—VORAS DEL FOCH.—TELEGRAMAS.—NOVÉ CERTÁMEN DE «LA BARRETINA».—CORRESPONDENCIA.

CONTRAST

J. Ilaverri

Las ordres relligiosas, en nom de Deu, varen civilisar à Cuba, ensenyant à sos naturals à respectar la nació espanyola, y practicant ab ells la verdadera fraternitat cristiana.

En canvi, 'ls masóns, al crit de falsas llibertats, fins s' han barallat ells ab ells pera explotarla, com à odiosos dominadors, descatalisantla, sentli aborir sa mare patria, y alçar la negra bandera del separatisme.

DE TOT ARREU

UAN tot just fa tres mesos que succehi la horrorosa catàstrofe del «Reina Regente».

Quan les noves de Cuba son cada dia més pessimistes y la insurrecció creix y's propaga arreu, y 'ls infeliços soldats véssan à doll sa sanch generosa pera defensar la patria.

Quan la nació se troba més y més empobrida, la agricultura agonitza y tot son plors y desditxes, ¿veritat qu' es oportú eix afany de diversións y luxo desmesurat?

Si 'ls qui deurien dat llum, dòuan fum, y apár com si s' haguéssen begut l' enteniment, volen imitar à aquella generació envilida, dels últims temps del imperi de Roma, que sols demanava «pa y jochs», que ho fassen, si es que ja no tenen entrañes, pero al menys que no sien hipòcrites, pit y fora, y que no cometin lo sarcàsme horrible de fer servir de pretext, pera gosar y divertirse, una desgracia immensa, que ab llàgrimes amargues plora nostra desventurada Espanya.

Si l' senyor Navarro Reverter, que com ja saben es lo ministre d' Hisenda, ó sia 'l qui de la pell dels espanyols fá les tiretes del pressupost, hagués presenciat lo desfile de la corrida de... beneficencia, en lo passeig de Gracia, de segur que hauria dit à son amo:

—Créguim don Antón, encara podem expremer la taronja y apretá 'l dogal.

Y fins à cert punt, tindria rahó. Y dihém fins à cert punt, porque si per cas hi havia allí propietaris, industrials y comerciants dels qui s' quexen de que ja no poden pagar les contribucions, que 'ls tractats los arruhinen, que 'ls frufts no valen cap diner etc., etc.; en canbi, no hi concorregué, no, eix nombre immens de infeliços propietaris que 's moren de fam ensémps que 'l Fisch, sens pietat, té embargades ses finques.

En aquells temps que'n diuhèn de la llana y del oscurantisme, quan esdevenia una gran desgracia nacional, ademés de procurar socors pera les víctimes, se pregava à Deu, y 'ls cors s' omplien de dol.

Avuy s' arregla d' altra manera. Lo primer es divertirse, de Deu ningù se'n recorda, y les víctimes serveixen d' escusa y venen à ser lo si 'n queda, perquè, segons diuhèn, la corrida del dilluns costarà més de 12.000 duros. Ab axó, vegen si 'ls arribarà ben garbelladet à les pobres víctimes.

Traduhim de nostre benvolgut company *El Amigo del Obrero*:

«Un ofici lucratiu.—Un periodich alamany publica la xifra dels sous que cobren los quefes socialistas, pera fomentar les huelgues, predicar la revolució y la lluya de classes.

Trenta quefes ó agitadors de primera classe, cobren quiscun, 12.500 pecetes al any.

Trescents agitadors de segona classe, cobren quiscun, anyalment, 6.250 pecetes.

Cinch cents agitadors de tercera classe, tenen de sou anyal, quiscun, 3.750 pecetes.

Dits sous son produpte de les quotes que s' descompten als salariis dels obrers.

De segur, dia l' esmentat periódich, que exos explotadors dels proletaris no's declararan en vaga pera cobrar llurs salariis.»

¡Com que mentres l' obrer treballa, èlls viuhèn ab l' esquena dreta!

Ara perà variar farèm un xich de matemàtiques:

¿Volen saber quants ministres hi ha hagut à Espanya desde l' 15 de Janer de 1834 fins al Octubre de 1886? Una friolera; 78 ministeris y 450 ministres. Si s' compten les vegades que una mateixa persona ha sigut ministre en varies ocasions ó ha desempenyat diferents carteres y s' hi inclouhen los interins, aleshores son 923 los ministres que hi ha hagut à Espanya en exos cinquanta dos anys. Dividit aquest espai de temps pel nombre de mi-

nisteris, resulta que cada hu de aquests ha estat en lo poder vuyt mesos y alguns dies, per terme mitj; y repartits los 450 ministres entre 'ls cinquanta dos anys, tindrèm que cada any ha dat, per terme mitj, 8'54 ministres nous, es à dir, que desde 1844 fins à 1886, han arrivat à ministres, vuyt personnes, per terme mitj, cada any.

¡No 'ns quexarém per falta de ministres! Y 'ls ex ab 30.000 ralets de cessantia! ¿Veritat qu' es económic lo sistema parlamentari?

¿Qué no es económic? Donchs mes matemàtiques. Vejam si axi s' convencerán.

L' any 1845 (primer del sistema tributari actual) se pagaren per contribució territorial 62 milions de pecetes.

L' any 1887 à 88, 179 millions.

La contribució industrial ha augmentat, de 8 millions de pecetes que 's cobraren en 1850, à 44 millions que s' han liquidat en 1894.

¿Y saben perquè les contribucions é impostos han crescut tant? Donchs perque 'l pressupost del Estat ha augmentat desde 150 millions que comptava en 1825, à 906 millions que figuren en lo de 1886.

A més de axó, la Deuda pública, per tots conceptes, que en 30 de juny de 1868, importava 5.540 millions de pecetes; en igual dia y mes de 1874, s' havia elevat à la enorme suma de 10.300 millions!

Y prou de matemàtiques.

Copièm del *Setmanari Catòlic*, de Gérone:

«Acaba d' esser nombrat catedràtic de la Universitat Central, lo Sr. Ortega, professor impio, conegut per ses idees rabiosament lliurepensadores, y autor d' una obra de text, condemnada per lo Sr. Arquebisbe de Valladolit.

Y, gracies al *despreocupat* govern que patim, aquell catedràtic pagat ab los diners dels catòlics, podrà, ab eficacia, escampar ses malvades doctrines desde un centre oficial d' ensenyansa.»

Un periódich de Berlín, publica algunes xifres curioses de les provisions que 's consumirán à Kiel, pels 29.000 mariners que assistirán à la inauguració del Canal.

S' haurán de menester cada dia, 14 tonelades de carn fresca, 1.000 litres de llet, 6.000 de cervesa en barrils y 10.000 ampollas de aquesta beguda, 1.500 de vi, y prop de 100 de licors.

A 'ls qui confiaven de la protecció que 'l govern de la República francesa, podia donar als catòlics, los hi recomaném la següent notícia:

Lo gran Orient de França, ha votat en la última reunió masònica, una suma de 20.000 franchs, destinada à propagar ab la major profusió possible, en totes les poblacions de alguna importància, un folleto, en lo qual se procura fer veure 'l perill que corra la nació si s' infiltrà 'l catolicisme en la República.

Mereix molts aplaudiments la campanya moralizadora empresa per nostre Exm. Sr. Governador civil, D. Valenti Sanchez de Toledo. No sols ha lograt netejar per complet, de bruticia, los carrers Nou de St. Francesch, Codols, Rosa y Escudellers, fent desapareixer los centres de prostitució que eran l' escàndol y la intranquilitat de aquell pacífich veynat, sino que ademés, ha emprès també, ab gran zel, la humanitaria tasca de recullir exa munio de noyets vagamundos, que van perduts pels carrers, moltes vegades per dexadés y abandono dels seus pares, y que à la curta ó la llarga, fan via cap à la presó, ahon acaban de pervertirse.

Si totes les autoritats imitessen al dignissim señor Sanchez de Toledo, ben prompte 'n tocariam los resultats, y de mica en mica, anirian desapareixent exos focos de desmoralisació que son la desgracia y fins la ruïna de moltes famílies.

SET-CIENCIES.

ii Alerta Segador!!

(SEGONA PART)

Pel Juny, la falç al puny

I.

¿Veus al masó que ab sas farças enganya al poble innocent, escampant per tot mil lògias y arréu lo vici extenent; que las cosas més sagradas las detesta y no 'n fa cas, preferint à la Creu Santa, l' esquadra, 'ls punts y 'l compàs, y dels cors senzills n' aparta l' amor à la Relligió?

Prepara la falç depressa, talla, talla, segador.

II.

¿Veus al imbécil sectari que ab lo nom de protestant alça temples sumptuosos, sas doctrinas propagant; que de la Verge Maria lo sagrat nom escarneix, y al infeliç que l' escolta ab sas manyas perverteix? Donchs à aquest ser miserable sens tenirli gens de por, colp de falç, y que no medri! talla, talla, segador.

III.

¿Veus l' escriptor pornogràfic que à sos lectors, poch experts, me 'ls hi clava cent articles gens madurs y si moltverts; que va omplintse la butxaca de diner mal afanyat, obtingut ab lo veneno que al pobre poble ha donat, y à costa d' ell fa disbauxas divertintse de debò?

Donchs pren la falç... y à la feyna; talla, talla, segador.

IV.

¿Veus aquell munt de periódichs ab dibuxos adornats, hon s' insulta al nostre clero ab tous los més descarats, que mil escarnis contenen y butllofas à desdir, noticias de xavo 'l kilo que fan fastich de llegir, y ab vil infamia corrompen al pobre treballador?

Bon colp de falç! ipit y fora! talla, talla, segador.

RAFEL NORRIUMAY.

DESDE ARENYS DE MAR

*

Sr. Director de LA BARRETINA.

Molt Sr. meu: comensaré ma tasca, ab lo propòsit que he fet de donar de tant en tant, algunas notícies d' aquesta població, fentli part de la nescessitat que sentim de desterrar de nostra vila l' instant de pensar lliurement que tenen alguns, y de traure la careta dels qui amagantse, ab ella, ocasionan un dany à tercer.

Tenim aquí un Ateneo, en qual societat, pera respondre sens dupte al nom que porta, al menys axis ho deuen entendre alguns socis que 's diuhèn nets de clatell, se permeten representacions de tot lo que vomita de més asquerós, lo teatre modern, sens dupte pera il-lustrar à la concurrencia que hi assisteix.

No hi falta tampoch en dita Societat, *La Campana de 'n Calsas*, y no volem mencionar lo nom d' altres periódichs tant distingits com aquell, y axó, segurament, succehirà pera que 'ls socis pugan instruirse.

Afegexin ara, que la matexa Societat sosté una escola, y ab ella un mestre, modelo d' homes esquiliats, qui no 's don vergonya de fer befa públicament, d' assumptos de Relligió, suposant à aquesta innecessaria, de modo, que segóns ell, las Iglesias hi son de més. Ab tot axó, no extranyaran que 's vegin lo diumenge, barrejats en la sala de ball de tant célebre Ateneo, tal mestre y alguns de sos dexebles, prenen part, tots plegats, en los balls que allí s' donan, molt ben anomenats de *patacada*.

¡Valenta instrucció rebrán los noys en tal escola y ab tal mestre! ¡Y de quin modo s' il-lustrarán los seus socis en tant exemplar Ateneo!

Lo que sembla impossible, es que una Societat d' aquesta mena, hage pogut alcansar (sens dupte per sorpresa) una forta subvenció de la Diputació provincial, que cobra actualment, ab l' escusa de donarhi una instrucció, de quals resultats tindrán que penedir-se molts dels pares de familia que avuy permeten que la rebin los seus fills.

Ya que parlo de Societats, no acabaré la present, sens ferli menció d' un Cassino que tenim també aquí, anomenat *de's senyors*, lo qual vol passar per la societat més il-lustrada d' aquest poble, respecte à la calitat de las personas qu' hi forman part; pero en dihent que allí no hi fa falta *La Campana*, *L' Esquella* y otras revistas pornogràficas, las quals obtenen per molts, una especial distinció; tindrém de sobras assenyalats los punts que calsan d' enllustrament los esmentats socis.

Dit Cassino, es lo lloch ahon se fa la més fina critica de tot lo què passa per defora, abundant en ell lo género de *sabis de café*.

Ja que 's procura desterrar de dita Societat que no s' estiri per més temps l' orella à ne 'n Jordi, que 's decidesquin igualment à netejarla de periódichs que 'ls embrutan y de costums que 'ls rebanan, y serán dignes de lloansa pels d' aqui y ben vistos pels forasters que continuament la visitan.

Deu vulga, que ma pobre veu, reflexo de la opinió dels elements sans d' aquesta vila, arribe fins à qui puga y dega impedir semblants abusos, segur de que mereixerà generals y merescuts aplaudiments.

Queda de vosté affm. s. s., fins à un' altre.

CANTA CLARET.

25 Maig de 1895.

BENEFICENCIA

Després de tanta gatzara com se ve fent ja fa temps à costa dels infelços perduts ab nostre creuher; gatzara que moltes voltas, val molt més lo farciment que no 'l gall, com s' acostuma di' entre catalana gent; à mi m' ha vingut l' idea gran, portentosa, de pes, d' organisa' una setmana de festas, per tot arréu, que resultin profitosas y parlin un xich més be en favor de qui las guia, y donguin proba patent, que no tot se 'n va fent toros lo poch bon cor que servem.

Primer, perque no s' emplehi lo temps en sense fer res, comensara la quixalla à fer cadena y serrell; la cadena si pot esser, de tot, menos de paper; una cosa reforsada, que 's comprengui clarament que las merexém, y fortas... lo serrell si axó pot ser simulant à mitjas llunas...

d' allí 'ns va veni 'l tropell.
Los vehins qu' encara tingan, penjarán com se sol fer ab banderas y altres cosas, la camisa, jneta, eh!
perque 'ls extrangers que vingan vegin qu' encar' som potents.

Hi haurà corridas de burros, jo al devant, vull se 'l primer; serà axó la penitencia d' havermecregut fa temps que corra molta vergonya, quan casi no 'n queda gens.

Balls de cristians y de moros, los moros serán valents y serà d' ells la victoria.... si 'ls altres no 'ls hi fan res.

Lo plat de cendra y paella, si Deu vol, també 'l farem; lo plat de cendra, en memoria dels pobrets morts del creuher; la paella es alegórica..... hi ha qui pel manech la té y val més moltes vegadas callar, que s' hi guanya més.

Molts dirán: Aquestas cosas no donaran res d' augment per la llista dels socorros; y jo 'ls diré, que axó es lo que passa casi sempre, corridas, festas, concerts, molta gresca, molta música, molta broma pels vivents, pochs, molts poquets Pare-nostres pels morts del Reyna Regent, y en quant à la part d' ingresos, zero mes zero... es l' Haver.

J. ABRIL VIRGILI.

ESCOLAS LAYCAS

VAJA, aneu entrant pares y mares que teniu fills, als quals considereu com trossos del vostre cor, vosaltres que sempre diheu à tot aquell qui ho vol sentir, que 'ls estimieu tant, que no 'ls donariau per res del món, que tant ploréu, potser per la mort d' algú d' ells; aneu entrant, aneu entrant, perque si es veritat que 'ls estimieu tant, no voldréu pas que sigan uns ruchs y per lo tant tindrán que rebre instrucció, ara es la vostra, ara, fins avuy no havéu pensat més que 'n veure 'ls ben grassets, y més de quatre-centas vegadas los hauréu presentat potser als amichs esclamant ab entussiasme:

— Miréu quin goig que fa aquesta criatura, mi-reu, jquinas galtes! jquins brassos!

Si, si, teniu molta rahó, fan molt goig y Deu vos los mantinga, pero ara es qüestió ja de pensar un xiquet més enllà, es qüestió de ferlos anar à estudi, y com jo tinc verdader desitj de que pugueu escullir be la classe d' estudi ó escola que 'ls convinga, per axó hos demano que aneu entrant aquí dins d' aquesta sala, qual porta obrirém quan estiguéu decidits à entrarhi, pera que os feu càrrec de la classe d' ensenyansa que aquí 's dona, advertintvos per endavant, qu' es una escola layca.

— Arruféu 'l nas? ¿y ara? ¡no sé perqué! ¿que havéu sentit à contar alguna cosa en contra? potsé 'l senyor Rector del poble os haurà advertit alguna vegada que no hi feu anar las criaturitas?

Be, si ell os ho ha dit axis, jo no m' hi fico, ja suposo y podéu creure que las sevas rahons tindrà, y molt poderosas; més ara 's tracta d' una escola layca *modelo* instalada en una capital de primer ordre, qual nom per caritat callo, pero que revelaré si se 'm punxa y qui deu donarme permis m' autorisa à ferho.

Miréu y calléu, perque vaig à obrir la porta y per parts aniréu enterantvos de tot. (Obra la porta de la escola, y en aquest moment lo mestre está escribint, mentre 'ls noys, l' un juga, l' altre enreda y cap estudia.) (Historich.)

¿Veyéu aquell qu' está à la tarima escribint, es-groguehit de cara, de mitjana edat, que porta bigoti gros y barba no gayre poblada, y va pentinat à lo torero? Es lo mestre, es l' encarregat d' enseñyar à aquestas criaturas, trossos del cor dels seus pares, angelets purs é ignocents. Ara deu estar escribint algun article contra 'ls colegis ahon se dóna instrucció relligiosa, perque es redactor d' un dels periódichs més impios é inmorals que 's publican à Espanya, y ell mateix deya, no fa molts días, à un amich seu, que durant las horas de classe 's dedicava à escriure 'ls famosos articles que en aquell periódich publica.

Ja podéu pensar, si 'n diu de calamitats contra 'ls colegis y estudis dirigits per relligiosos! per aquesta rahó vosaltres que estimieu à vostres fillets que demà han de ser vostra ajuda, que potser os haurán de mantenir à la vellesa, no siguéu dellons, abáns de portarlos à n' axó que 'n diuhen escoles laycas, es precis que penséu be lo que feu y pera pensar y resoldre lo millor, es necessari veureho, y encare més, veure lo millor en sa classe, aquí teniu donchs lo perqué os faig entrar en aquesta escola contentantvos per avuy en coneix 'l mestre.

Si 'l sentiau parlar à n' aquest tipo, més que una boca de persona, sembla 'l forat d' un altre cosa que 'ls pagesos aprecian molt y jo 'm callo. Es un valent capás de desafiar à l' estatua d' en Colón, pero no à n' ell, ey. Fa com las olivas, ronda de nits y no dignem més que 'n faríam massa.

Sab jugar al solo, monte, manilla y altres jochs, etc., etc.

Y ara per punt final, os llegiré un solt de gaceta, que duya un diari de la capital à que 'm referesch; diu axis poch més ó menos:

Ayer tarde fué detenido por la policía, en el paseo del . . . . cierto sujeto, por ataques á la moral

Teniu donchs que saber que aquest cierto sujeto, es lo mestre de marras, aquest mateix que ara veyéu allí en aquella cadira assentat ensenyant à totes aquestas criaturetas, fillas de pares que 's suposa 'ls estiman tan com vosaltres als vostres.

À que va, que aquest fet no l' ha dut la *Campana de 'n Calsas*; ca, barret, à n' ells lo que 'ls convé es que hi hagi molts laychs, perque saben que com més laychs, més entregats à sas passions, com à més d' aquests, menos llanuts, y més aficionats à llegir porquerias, y aquí està 'l negoci, aquí està 'n Calsas que 'n reparteix à carretadas, fentlas pagar al pobre poble, qu' es lo qui manté à aquests ne-gociants de fems.

En cambi, ells que tanta propaganda fan à favor dels laychs, no tinguéu por que hi duguin los seus fills. Sens anar més lluny, en una ciutat que 'm callo, un masó del grau 33, president d' una logia, està educant los seus fills, ¿sabéu ahon? donchs à un col·legi de relligiosos.

¡Ah! poble, poble, quan serà que 't ficarás LA BARRETINA al cap.

Algú 'm dirà, aquest es un mestre tant sòls, y jo li contestaré que . . . . quan un masó del 33 y molts d' altres dels que fan la rifa, com lo Director del *Diluvi*, no hi envian los seus fills, es senyal de que tan sòls hi ha un rifat, y aquest es lo de sempre, lo pobre poble.

Alerta donchs, y hasta un altre, sobre 'l mateix assumpt, queda à la disposició de sos estimats barretinayres

S. y S.

LA MESTRESSA DEL MAS DE 'N GUINÉU

Y?...! Gent de la casa?...!

Era lo crit que sonava à la porta del Mas de 'n Guinéu, una tarda à posta de sol.

— ¿Ahon sou?...

— À la pell, respondéu una veu llunyana y fosca com si sortís d' una caxa de mort.

—À la pell? mal aniria que no hi fosseu.

Y 'l catrich catrach d' uns esclops, anunciava al de la part forana, que algú s' encaminava al finestral.

Se sent lo grunyir dels porticóns y apareix una mestressassa ab una cara de roig merlenc que diableja.

—Ay bona dona! li diu lo baladre, mirantsela de fit à fit, sens moures del llindar de la casa. —Ay bona dona! Tothom ho diu que 'n sou de bona; y ara que os ho pogut mirar los ulls, no 'm mouré de la porta sens poder dir que 'n sou més de lo que saben y diuen.

À casa meva, jay! à casa meva, fa tres dias que no hem vist mossada de pa, ni xarrich de la carbasseta vinada. Y tenim l' avi al llit y la quitxalla que no 's lleva!

Si us ne voliau compadir, bona mestressa, quants perdóns no guanyariau!—

Y la mestressa que no parlava ab los pobrets si no ab regany al llavi, quan no 'ls abuxava 'ls gossos, se la veu mitj riallosa adressarse à la panera, mentres crida à la Quica per una garrafa de vi.

À poca estoneta se sent lo catrich catrach dels esclops à l' escala, y al pidolayre que no s' ha mogut de la porta, li escapa l' riure per sota 'l nas.

—Teniu, ploricayre, que à fe vostra mara, us va ensenyar be la capta—diu la mestressa del roig merlenc, que acaba de baxar ab un pa de catorze lliuras y una garrafa de vi.—Teniu, al menys que pogeu à nit fer callar las granotas à la panxa y fer un son sens cap badall.

—Ay bona dona! salta'l ploricayre, jy quin tres de llamp del cel que me n' heu donat! jy fins la garrafa pel traguillo! joh! aquesta si que no arriarà plena à casa.

Y xarricava, xarricava lo bon pidolayre, quan li trencà l' trago la mestressa dihentli:

—Feu que 'n quedí per la quitxalleta y l' avi malalts; que aquest recapte, més vos l' he donat per ells desvalguts, que per vos que us sabéu valdre.

—Mal llamp! ¿Qué reingra us heu patullat, bruxa malehida? ¿Malalts la quitxalla y l' avi?... Si no 'ls trobo sans y bons com à casa 'ls he dexat, vos vull veure cremada com à bruxa de la rodalia.

Lo roig merlenc de la cara de la mestressa diableja més que may.

—Y no havéu dit vos mateix, que teniau l' avi al llit?

—Y que no es hora de serhi? ¿No sabéu que 'ls vells à posta de sol se 'n van à joch com las gallinas?

La mestressa arrufà al nas y feu tres ó quatre magarrufas.

—Y tampoch haveu dit que la quitxalla no 's llevava?

—Y com s' ha de llevar, si encara no 's sab trossar las calsas?...!

La mestressa 's mossegà l' llavi, més à més, al veure que la porqueyrola que tancava 'ls gornets, s' ho escoltava tot y se 'n reya.

Entre tant lo pidolayre anava escrostant lo pa de catorze lliuras y sacsava la garrafa com pera saber si s' havia abaxat gayre l' vi.

—Vaja, replicà la mestressa, com girant quâa, que per estar vostra casa sens pa ni trago, s' haurà d' emparar de la vostra corpenta qui no vulla dejunar demà.

—Llamp del sostre! Encara diréu quo no sou bruxa? Fins lo pa tendre m' hauréu cremat à la panera, y axugat lo such del most al carretell?... Per l' ànima que us arrossegà prometo ventar vostra cendra, si no trobo à casa lo be de Deu que hi so dexat...

—Y no acabéu de dir, que fa tres dias que no havéu vist mossada de pa, ni xarrich de la carbasseta vinada?

—Y com n' haviam de veure, si cada dia hem menjat coca, perque l' pa era massa tou, y ab la coca 'ns agrada més lo vi ab una cassola que ab una carbassa de vinar?

La diaboló de la mestressa se li 'n puja als peus y

volarian los esclops entre coll y barras del pidolayre, si no ho pagués la porqueyrola que esbotza un esclifet de riure que fa bramar tot lo Mas.

D' un salt, lo pidolayre ja es à l' era, y la mestressa murmura entre dents:

—Al menys m' ho hagués demanat per amor de Deu, lo lladre de casa.

—Per amor de Deu?... Li torna'l pidolayre, que no té res de sort, atravessant lo pradell del Mas. Per amor de Deu?... Us déu saber greu que m' entorni sencer à casa.

Vos y 'ls gossos del Mas de 'n Guinéu, teniu la matexa baba y no cal sino sentirse un «per amor de Deu» à la porta, que no descuydan los pobres de montanya, per abuxarse los gossos à una raira de vostra boca. Jo us he pidolat, pidolat per amor del diable, tot dihentvos qu' erau bona, bona, bona;

y lo pa s' escrostona
y la garrafa sona...

Mes caritats com exa,
mestressa, no 'n fasséu
qui ni jo us la agrahecho
ni vos l' estima Deu.

La mestressa del Mas se retira avergonyida y allissonada y fins li sab greu de no haver fet la caritat més grossa al mestre pidolayre que salta cantant entre la roureda del raguer, y d' haverho fet pagar à la porqueyrola que plora espavordida, à un raconet del escón.

LO CONCU DE SEGALERS.

AL BARRETINAYRE DE RODA

Havent vist, ab molt gust, lo telegráma que va enviar vosté à LA BARRETINA, ja tota la familia m' amohina
perque ha sabut de Roda, la gran fama, y aquest any, ja no está de banys ni Pudas, fins que hage disfrutat ab los de Roda, del bon clima, y las caras benvolgudes que hi trobará, d'exant la tonta moda.

Fassi donchs à saber lo dols efecte que son parte causa, als barcelonins, y diga, que no sols pera un subiecte molts tilburis farán uns nous camins, sino que Barcelona tota entera, d' ensà que la tal cosa ha sapigut, se belluga y demostra la fal-lera que té per veure eix poble de salut.

Hi han molts senyors que sòls venir desitjan per saber si 's passejan ab tants fums los paperots que lo més sant trepitjan, sembrant tenebras y parlant de llums.

Com ara preparem tot l' equipatje per lo qual alguns dias hem d' estar, fins qu' empendrem lo desitjat viatje li volia una cosa preguntar:

—Perquè à LA BARRETINA no contesta La Campana ó L' Esquella, moltes voltas? ¿Será que han observat que son la pesta ó qu' ella 'ls cantaría las absoltas?

—No es veritat que à Roda molts ja veuhen la barra d' en P. K. y d' en P. del O. qu' es un ab duas caras, y que 'l treuen de tot arréu, per no sentir pudó?

SEM LASPUA JEMVOL.

Barcelona, 4 de Juny de 1895.

À LA VORA DEL FOCH

Un soldat gallego, al mitj d' una batalla va cridar al capitâ que tenia un presoner enemich.

—Pòrtal desseguida, respongué aquell.

—Ja ho faria, replicà l' gallego cridant més fort, pero 'l cas es que 'l pille no 'm vol deixar anar.

À la Fonda del Comers, de Albatarrech.

Un viatjant demana al mosso la llista del que hi ha pera menjar.

—Mira, diu al xicot, aquí tens la propina per en devant, pero vull que m' aconcelles què y cóm ho menjarías.

—Donchs miri, senyoret, créguim; vágissen a menjar à un' altre fonda.

Telégramas.

Cardona. 11. 9 m.—Lo dilluns de Pasqua grana da, se celebra ab una gran romeria al Santuari del Miracle, la restitució de nostre Bisbat. Entre la nombrosíssima concurrencia regnà gran germanor y entusiasme. Hi assistí l' Ajuntament y dos coros.

—Sab alló brut, *La Campana*?—Ningú 'n vol, ningú 'n demana.—En cambi la gent més fina,—desitja LA BARRETINA.

Lo Corresponsal.

Sant Feliu de Buxalléu. 12. 8 m.—Un cap de campana ha tingut la felix ocurrencia d' enviar un sach de garrofes à n'en Roca y Ruch, y aquest, no content ab atiparsen, n' ha regalat à tots los seus protectors. Bon profit 'ls fassan, y pel demés, ja ho sab lo doble Ruch.

Bon Ronsal.

Solsona. 12. 10 m.—Un que's dona infolades gran lletrat, y de tot riu, en una reunió d' esquillats va dir que ja estava ben probat que no hi havia Deu, pero 'l sabí de 'n Calsas n' està tant convensut de tal afirmació, que va terminar son discurs donant gracias à Deu per la unió dels peluts que aquí regna. ¿Que 'ls ne sombla d' aquest talentas, eh? Llàstima per Barcelona y per una gavia del Parc.

Ull viu.

Nové Certamen de "LA BARRETINA",

Per falta d' espay y à causa del gran nombre de treballs rebuts per aquest concurs, no 'ns es possible continuar la llista de les composicions, en aquest número, lo qual ho farém, mitjansant Deu, en lo vinent.

LA REDACCIÓ.

CORRESPONDENCIA

L' Ermità del Sió: moltes mercés de 'l qu' envia. Ho aniré insertant. Allò 's va rebrer molt be, y allò altre, es justicia.—Lo Concu de Segalers: tot m' agrada molt, pro la prosa, mes, y n' estém molt faltats. Gracias,—Flayrán: m' ha plagut molt veurer lletra de vosté. Miraré de llimà 'l qu' envia.—J. Robert P.: al torn.—Sem Laspua y Jemvol: molt rebé; vingui sovint, vosté y en Quim.—Un macarronyare y C. a: aprofitarem quelcom.—Un Rosé Badaloni: lo qu' envia ja es massa sabut. Un Manresá: benvingut y 'l qu' envia s'aprofitará.—Un parent del Cuca: moltes merces, y anirà quelcom.—B. M. F. al torn.—Un de cal Hicu: no fa la teresa.—Un que à casa seva'l conexe: lo retrato te poca semblansa.—L' anxaneta dels xiquets de Valls: miraré d' aprofitarlo.—E. S. A: quelcom s'aprofitarà.—Letus: miraré d' arreglarlo.—Princep Pelat: es curt de pes.—Un que paga y no cobra: lo fondo està be, la forma no m' agrada. Aprofitarem lo pensament.—M. C.: moltes gracies dels seus esforços.—J. Barbany: agraesch lo que m' envia.—R. Ll.: vosté ha fet verdaders prodigis y m' admira que ab tant poch temps, s' hajan escoubrat las 23 Campanas que 'ls embrutavan aqueix poble y hage collocat las 40 Barretinas que demana. Ja procuraré correspondre al favor crexent que nostra honrada classe treballadora 'ns dispensa, fentli comprendre quins son sos verdaders amichs.—L' autor: lo jugador ja es ahon vosté demana.—Jep Tahonas y Canta clara: li escriuré particularment.—Joan Bogatraona y Cacaus: enterat de tot, ha pres nota l' administrador dels 35 números més que demana y tindré present lo demés puix es molt just.—Al expendedor de Roda li doném publicament las gracies per sa activitat y zel, puix en lo curt espay d' un mes han aumentat en quaranta los números setmanals que despatxa, que avuy ja son xexanta. Pel correu rebrà una prova de nostra gratitud.

Tipo-litografia La Barretina, Passatge Mort dels Velluters.